

var imod Afsoning af Bidragene til Børnene. Jeg kan ikke være enig med ham heri, jeg mener, at naar en Fader forsømmer sine Børn i en saadan Grad, at Værgeraadet efter dette Lovforslag kan tage Børnene fra ham og anbringe dem andetsteds, er det ganske i sin Orden, baade at der paalægges ham Bidrag til Børnenes Underhold og Opdragelse, og ogsaa, at dette Bidrag kan indkræves hos ham ved Anvendelse af i det mindste lige saa skarpe Midler, som kunne anvendes ved Indkrævning af Bidrag til uægte Børns Underhold. Jeg tror dog, man tør sige, at en Fader skylder sine ægte Børn mindst lige saa meget som sine uægte — maaske noget mere. Naar endelig det ærede Medlem udtalte, at det, naar vi nu kunde faa dette Lovforslag gjort til Lov, og naar det kom i Gang, vilde vise sig, at vi med Anvendelse af Taalmodighed godt kunde undvære Pryglestraffen, vil jeg i Modsætning dertil sige til det ærede Medlem, at det netop er saa udmærket indrettet, at Prygloven foreløbig kun er bestemt til at gælde for 6 Aar. Skulde det vise sig, at det ærede Medlem fik Ret, kunne vi alle være enige om, at vi ikke behøve at forny den om 6 Aar, men hvis det derimod skulde vise sig, at dette Lovforslag ikke slaar til, vil det ærede Medlem sikkert være Fyr og Flamme for at faa Loven om Pryglestraf fornyet.

Der er fra flere Sider gjort gældende, at Dovenskab i Skolen ikke burde medføre saa vidtgaaende Følger, som Lovforslaget foreslaar. Det er jo en Bestemmelse, som er optagen af Kommissionen, og som er optagen paa Grundlag af den bestaaende Ret; men det er naturligvis noget, som jeg gerne skal forhandle med Udvalget og det høje Ting om. Naar det er blevet sagt af det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger), at Justitsministeriet i dette Lovforslag spiller for stor en Rolle og Kultusministeriet for lille en Rolle, hænger dette naturligvis først og fremmest sammen dermed, at det, som er Kernepunktet i Sagen, nemlig det at frage Folk Forældremyndigheden, er noget, som ifølge Lovgivningen hører ind under Justitsministeriet; men naar en Sags Kernepunkt hører ind under et Ministerium, vilde det neppe være heldigt, om enkelte andre Grene af den samme Sag laa under et andet Ministerium. Naar Justitsministeriet er blevet sat i Forgrunden i dette Lovforslag, staar dette ogsaa i Forbindelse dermed, at der i de senere Aar paa Finansloven har været en

kendelig Bestræbelse fremme for at føre Tilskuddene til Formaal af den her omhandlede Art bort fra Kultusministeriets og over paa Justitsministeriets Budget. Det er noget, som Kultusministeriet har ønsket, Justitsministeriet er gaaet ind paa og Rigsdagen har accepteret. Skulde man mene, at det vilde være rigtigt og til Gavn for Sagen nu at gaa Vejen tilbage og flytte hele Sagen bort fra Justitsministeriet over til Kultusministeriet, vilde jeg dertil sige, at hvor stor end min Interesse for denne Sag er, vilde jeg dog gøre det Offer, thi Justitsministeriet er i Forvejen saa overbebyrdet med Forretninger, at vi godt kunde taale at undvære nogle af dem og i alle Tilfælde ikke trænge til at faa flere.

Det ærede Medlem mente, at Anmærkningerne til dette Lovforslag vare noget magre, og at det navnlig var noget magert at faa en Henviisning til Kommissionsbetænkningen af 1895, som var afgiven paa en Tid, da mange af de nuværende Medlemmer ikke vare Rigsdagsmænd. Til det sidste vil jeg sige, at naar Kommissionens Betænkning ikke er omdelt til Rigsdagsmændene, er det, fordi man ikke har saa stort et Antal Exemplarer tilbage; og naar man har nøjedes med at henvise til Kommissionens Betænkning i Anmærkningerne, er det selvfølgelig, fordi jeg gaar ud fra, at alle de, hvem denne Sag ligger særlig paa Hjerte, have for længe siden læst denne Kommissionsbetænkning, have anskaffet sig den og ere i Besiddelse af den, saa at det var at henvise til et bekendt Grundlag, naar man i Anmærkningerne henviste til den. Jeg kunde naturligvis have ladet Kommissionsbetænkningen trykke af som Bilag til Lovforslaget, men naar vi se os omkring her i Salen, maa vi indrømme, at vi have saa overordentlig mange Ting liggende, som vi ikke naa at faa læst, at der ikke er megen Grund til at forøge dette allerede i Forvejen meget betydelige Kvantum. Og naar selve Anmærkningerne ere magre, kan det ærede Medlem gerne anse det for at være en Svaghed og anse det for en stor Dyd, at Anmærkningerne til Minister Goos's Lovforslag fylde 30—40 Spalter eller Sider, jeg ved ikke, hvor meget det var; jeg har en anden Opfattelse. Jeg mener, det er en Dyd ved Anmærkningerne, at de ere kortfattede, først og fremmest ene og alene derved, at de ere kortfattede, fordi det kortfattede i sig selv efter min Mening er en Dyd — det ærede